

Amor en de ratten

Veel van wat door een waas van geheimzinnigheid is of wordt omgeven, oefent meestal bijzondere aantrekkingskracht uit. Het appèl aan de verbeelding wordt sinds onheuglijke tijden en dikwijls op vaardige wijze gehanteerd, zij het niet altijd met hetzelfde oogmerk. De geboorte van talloze „fabeltjes” heeft aan deze vaardigheid zijn ontstaan te danken. Ook de rattensociety kent ze. Nog altijd bereiken ons bv. uitlatingen (zelfs van gemeenten) i.v.m. het bestaan van een zeer speciaal cumarinepreparaat, dat de ratten onweerstaanbaar zou aantrekken. „Dit is geen gewone cumarine”, pleit men dan, „de fabrikant heeft het met een geheim extract vermengd, dat de amoureuze gevoelens bij de dieren opwekt”.

En de fabrikant . . . hij laat de goedgevolgige burger diep in de beurs tasten als tegenprestatie voor de levering van het magisch extract.

Fabels kunnen dan een zekere literaire waarde bezitten (La Fontaine zij met ere vermeld), t.a.v. de andere faculteiten geldt voor hen het „verboden toegang”. Wordt echter, omwille van een winstmarge-verruiming, gepoogd er op minder deskundige wijze toch wetenschappelijk mee te gaan schermen, dan is het zaak de goedgevolgige burger de spiegel der realiteit voor te houden. Die realiteit vonnist: taboe.

Het Amor-extract is in de wereld onzer bruine en zwarte ratten onbekend; het opwekken van amoureuze gevoelens houden de beestjes in eigen beheer en daar komt verder geen menselijk wezen aan te pas.

Maar er is nog iets. Met de „gewone” cumarine-preparaten bereiken we bij juiste uitleg 100% resultaat. Moet dan met een mysterieus en prijzig mengsel 150% behaald worden??